

Откровението на Исус Христос – Число седемнадесет

Съживяване на сухите кости: призив към чистота и вяра във времето на очакване

Jeff Pippenger

2023-11-17

Сухите кости, които лежат мъртви на улицата и чуват „гласа“ на онзи, който вика в пустинята, правят това, защото Утешителят е дошъл, в изпълнение на Исусовото обещание да Го изпрати. При първото разочарование на милеритите те стигнаха до разбирането, че се намират във времето на забавянето от притчата за девиците.

„Разочарованите видяха от Библията, че се намират във времето на забавянето и че трябва търпеливо да чакат изпълнението на видението. Същите доказателства, които ги бяха накарали да очакват своя Господ през 1843 г., ги доведоха до това да Го очакват през 1844 г.“ Духовни дарби, том 1, 153.

Онези, които са били предобразени от милеритите, повтарят преживяването на първото разочарование; и когато го правят, те трябва да разберат, че и те са във времето на забавянето от притчата за девиците. Само влиянието на Утешителя им позволява да видят тази истина. Това осъзнаване, предизвикано от Утешителя, е представено чрез първото пророчество, което Езекиил бе наставен да провъзгласи към долината на сухите, мъртви кости.

И пак ми каза: Пророкувай над тия кости и кажи им: О, сухи кости, чуйте словото Господне. Така казва Господ Иеова на тия кости: Ето, Аз ще въведа във вас дихание, и ще оживеете; и ще положа върху вас жили, и ще направя плът да израсне върху вас, и ще ви покрия с кожа, и ще вложа във вас дихание, и ще оживеете; и ще познаете, че Аз съм Господ. И тъй, пророкувах, както ми бе заповядано; и когато пророкувах, настана шум, и ето, разтърсване; и костите се събраха, кост при костта си. И когато погледнах, ето, жилите и плътта израснаха върху тях, и кожата ги покри отгоре; но в тях нямаше дихание. Езекиил 37:4–8.

„Шумът“ представлява Светия Дух. В този момент девиците трябва да разпознаят, че се намират във времето на забавянето. Библейските наставления относно това какво трябва да правят разочарованите, когато разпознаят, че се намират във времето на забавянето, са изобилни. Йеремия учи, че те никога не трябва да се връщат в „събранието на присмивателите“, което в посланието към Филадельфия е синагогата на Сатана. Те трябва също да отделят скъпоценното от нищожното. Скъпоценното, противопоставено на нищожното, има двоен смисъл.

Преди години сам научих за себе си това пророческо разграничение, когато направих едно приложение на съня на Уилям Милър. Правилно определих скъпоценните камъни като

истини от Божието слово, а фалшивите скъпоценни камъни — като изопачени учения. След това ми бе посочено, че и Джеймс Уайт е направил приложение на съня на Уилям Милър и че в своето приложение той е отъждествил скъпоценните камъни с Божия верен народ, а фалшивите скъпоценни камъни — с лъжливите изповядващи истината. Когато изследвах какво е учил Джеймс Уайт относно съня, осъзнах, че и двамата сме били прави.

Скъпоценните камъни могат да представят Божиите верни, а подправените скъпоценни камъни — неверните; но скъпоценните камъни могат също така да представят истините на Божието слово, а фалшивите скъпоценни камъни могат да бъдат лъжливи учения. Джеймс Уайт е приложил съня на Милър към историята, в която самият той тогава е живял, а аз бях подходил към съня като към историята на последните дни. Заедно двете приложения показват, че хората стават онова, в което вярват, и ако изберат да се придържат към погрешни учения, ще бъдат изметени през прозореца от човека с четката за прах, заедно с ученията, с които са се свързали. Ние сме това, което ядем.

Когато разочарованите открият, че се намират във времето на забавянето, според Еремия те трябва да отделят скъпоценното от нищожното.

„Как е възможно хора, които воюват против Божието управление, да придобиват мъдростта, която понякога проявяват? Самият Сатана е бил обучаван в небесните дворове и има познание както за доброто, така и за злото. Той смесва скъпоценното с низкото, и именно това му дава сила да мами. Но понеже Сатана се е облякъл в одежди на небесна светлина, нима ще го приемем като ангел на светлината? Изкусителят има свои оръдия, обучени според неговите методи, вдъхновени от неговия дух и пригодени за неговото дело. Нима ще сътрудним с тях? Нима ще приемем делата на неговите оръдия като съществени за придобиването на образование?“ „Служба на изцелението“, 440.

Скъпоценното и нищожното представляват истината и заблудата. То също така представлява два класа хора.

„Обаче твърдата Божия основа стои, като има този печат: Господ познава Своите Си. И: Всеки, който изповядва името на Христос, нека отстъпи от неправда. А в една голяма къща има не само съдове от злато и от сребро, но и от дърво и от пръст; едни за почит, а други за безчестие.“ „Голямата къща“ представлява Църквата. В Църквата ще се намерят както нечестивите, така и скъпоценните. Мрежата, хвърлена в морето, събира и добри, и лоши. Review and Herald, February 5, 1901.

На Йеремиа бе дадено наставление, че ако желае да се върне, той трябва да се отдели от неразумните девици и също така трябва да се отдели от погрешните учения на неразумните девици. Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които влизат в съвършено единство. Йеремиа представя делото, което онези, призвани да бъдат запечатани чрез втората вест на Езекиил за четирите ветрове, трябва да извършат, ако трябва да бъдат Божии „уста“, когато видението заговори. Видението заговори в милеритската история, когато настъпи съдът, и то говори в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, когато земният звяр проговори и настъпи съдът на третото горко. Тогава онези, които са извършили делото, посочено чрез

Йеремия, биват издигнати като Божии стражи.

Когато Господ изпраща Утешителя, за да събуди разочарованите от тяхната смърт, Той посочва дело на очистване, което те трябва да извършат, ако искат да бъдат Негови говорители в кризата на неделния закон. Исаия се съгласява със съвета на Еремия.

Колко са прекрасни по планините нозете на онзи, който благовества, който възвестява мир; който благовества добро, който възвестява спасение; който казва на Сион: Твоят Бог царува! Стражите ти ще издигнат глас; заедно ще запейт с глас, защото ще видят лице в лице, когато Господ отново ще приведе Сион. Избухнете в радост, запейте заедно, вие, запустели места на Ерусалим; защото Господ утеши Своя народ, изкупи Ерусалим. Исаия 52:7–9.

Ония, които „благовествуват“ и които „възвестяват мир и спасение“, издигат „гласовете си заедно“, защото „ще виждат лице в лице“.

„Още неколцина ми бяха показани като присъединяващи своето влияние към онези, които споменах, и заедно вършат всичко, което могат, за да отклоняват от тялото и да причиняват смут; и тяхното влияние навлича безчестие върху Божията истина. Исус и светите ангели извеждат и съединяват Божия народ в една вяра, така че всички да имат един ум и едно съждение. И докато биват привеждани в единството на вярата, за да виждат еднакво тържествените, важни истини за настоящото време, Сатана действа, за да се противопоставя на тяхното напредване. Исус действа чрез Своите оръдия, за да събира и съединява. Сатана действа чрез своите оръдия, за да разпръсва и разделя. „Защото, ето, Аз ще заповядам и ще пресявам Израилевия дом между всички народи, както се пресява жито в сито; но нито едно зърно няма да падне на земята.““

„Бог сега изпитва и проверява Своя народ. Характерът се изгражда. Ангелите претеглят нравствената стойност и водят верен запис на всички дела на човешките чедра. Сред онези, които изповядват, че са Божий народ, има покварени сърца; но те ще бъдат изпитани и проверени. Онзи Бог, Който чете сърцата на всички, ще изведе наяве скритите неща на тъмнината там, където често най-малко се подозират, за да бъдат отстранени препънките, които са възпрепятствали напредъка на истината, и Бог да има чист и свят народ, който да прогласява Неговите повеления и съдби.

„Вождът на нашето спасение води Своя народ стъпка по стъпка, очиствайки го и приготвяйки го за преселение, а в тила оставя онези, които са склонни да се отделят от тялото, които не желаят да бъдат водени и са доволни от собствената си праведност. „И тъй, ако светлината, която е в тебе, е тъмнина, колко голяма е тогава тази тъмнина!“ Няма по-голяма измама, която да заблуждава човешкия ум, от онази, която води хората да се отдават на самоуверен дух, да вярват, че са прави и в светлината, когато се отдръпват от Божия народ, а скъпоценната за тях светлина е тъмнина.“ Свидетелства, том 1, с. 332, 333.

Изразът „носи добри вести“ се повтаря два пъти в пасажа от Исаия, за да обозначи историята на Среднощния вик, както правят и стиховете, които водят към Исайевото описание на

единството, което се постига, когато скъпоценното бъде отделено от нищожното.

Събуди се, събуди се; облечи се в силата си, Сионе; облечи се в красивите си дрехи, Йерусалиме, свети граде; защото отсега нататък няма вече да влязат в тебе необрязаният и нечистият. Отърси от себе си праха; стани и седни, Йерусалиме; освободи се от връзките на шията си, пленена дъще Сионова. Исая 52:1, 2.

Йеремия представлява онези в първото разочарование, които разпознават, че се намират във времето на забавянето. Исая заповядва на същите тези личности: „събуди се, събуди се“. Те се събуждат и накрая достигат до състояние, в което вече няма да има никакви необрязани и нечисти в Божията църква, защото ще са извършили делото по отделянето на скъпоценното от нищожното. „Господ желае Неговата църква да бъде очистена, преди Неговите съдби да паднат по-явно върху света.“

„Ние бързо се приближаваме към края на историята на тази земя. Краят е съвсем близо, много по-близо, отколкото мнозина предполагат, и чувствам тежестта да настоявам пред нашия народ за необходимостта искрено да търси Господа. Мнозина спят, и какво може да се каже, за да бъдат пробудени от своето плътско дремане? Господ желае Неговата църква да бъде очистена, преди Неговите съдби да се стоварят по-явно върху света.

„Но кой може да издържи деня на Неговото идване? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото Той е като огън на претопител и като сапун на тепавичари; и ще седне като претопител и очистител на сребро; и ще очисти синовете на Левий, и ще ги претопи като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда.“

„Христос ще отстрани всяка престорена покривка. Никакво смесване на истинското с фалшивото не може да Го измами. „Той е като огън на очистител“, отделящ скъпоценното от нищожното, шлагата от златото.

„Подобно на левитите, избраният от Бога народ е отделен от Него за Неговото особено дело. Всеки истински християнин носи свещенически пълномощия. На него е оказана честта да носи святата отговорност да представя пред света характера на своя Небесен Отец. Той трябва добре да внимава на думите: „И тъй, бъдете свършени, както е свършен вашият Небесен Отец.““

„А на вас, които се боите от Моето име, ще изгрее Слънцето на правдата с изцеление в крилете Си; и ще излезете, и ще растете като телци от обора. И ще стъпчете нечестивите; защото те ще бъдат пепел под стъпалата на нозете ви в деня, когато Аз ще извърша това, казва Господ на Силите.

„Помнете закона на Мойсей, Моя слуга, който му заповядах в Хорив за целия Израил, заедно с наредбите и съдбите. Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да настане великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, за да не дойда и да порази земята с проклетие.“
Review and Herald, 8 ноември 1906 г.

Онези, които се придържат към лъжливи учения, ще бъдат отделени в историята, която започва с „гласа“, викащ в пустинята. Онези, които отказват да позволят на творческата сила на Бога да произведе лично осветено преживяване, ще бъдат отделени от „златото“ в историята, която започва с „гласа“, викащ в пустинята. Те ще останат като лаодикийци тъкмо в точката, където Лаодикия преминава във Филадельфия.

Делото по отделянето на скъпоценното от недостойното е почти изцяло дело на вестителя на завета, Който идва внезапно, за да очисти синовете на Левий, но ние трябва да участваме.

Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни — не само когато бях между вас, но сега още повече в отсъствието ми — изработвайте спасението си със страх и трепет. Защото Бог е, Който действа във вас и да желаете, и да вършите това, което е угодно Нему. Вършете всичко без ропот и препирни, за да бъдете безукорни и незлобиви, чеда Божии без порок, сред едно извратено и развратено поколение, между което светите като светилища в света. Филипяни 2:12–15.

На Еремия бе казано да отдели скъпоценното от нищожното, ако желаше да бъде Божий говорител в предстоящия съд. Самият факт, че Еремия чуваше Божия съвет към него, показваше, че присъствието на Утешителя вече му бе достъпно, ако избере да се заеме с делото.

„Делото на придобиването на спасение е дело на сътрудничество, съвместно действие. Трябва да има сътрудничество между Бога и каещия се грешник. Това е необходимо за изграждането на правилни принципи в характера. Човекът трябва да полага искрени усилия, за да победи онова, което му пречи да достигне съвършенството. Но за успеха си той е изцяло зависим от Бога. Само по себе си човешкото усилие не е достатъчно. Без помощта на божествената сила то не ползва нищо. Бог действа и човекът действа. Съпротивата срещу изкушението трябва да дойде от човека, който трябва да черпи силата си от Бога. От едната страна има безкрайна мъдрост, състрадание и сила; от другата — слабост, греховност, пълна безпомощност.“

„Бог желае да владеем себе си. Но Той не може да ни помогне без нашето съгласие и съдействие. Божественият Дух действа чрез силите и способностите, дадени на човека. Сами по себе си не сме способни да приведем целите, желанията и наклонностите си в хармония с Божията воля; но ако сме „готови да бъдем направени готови“, Спасителят ще извърши това за нас, „като събаря помишления и всяко превъзнасяне, което се издига против познаването на Бога, и пленява всеки разум, за да се покорява на Христос“. 2 Corinthians 10:5.“ Деяния на апостолите, 482.

Трите и половина дни от Откровение единадесета глава, когато сухите кости са мъртви на улицата, са символ на „пустиня“, а „пустинята“ представлява „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. В края на разпръсването през трите и половина дни онези, които са призвани да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди, трябва да се „събудят“ и да „отърсят праха“. Сестра Уайт казва: „Господ желае Неговата църква да бъде очистена, преди Неговите съдби да паднат по-явно върху света.“

Във връзка с една „очистена църква“ тя се позовава на процеса на отделяне у Еремия, който отстранява „скъпоценното от нищожното“. Тя също така го свързва с трета глава на Малахия, където един вестител приготвя пътя за Вестителя на завета. Вестителят, който приготвя пътя, е Исайевият „глас на един, който вика в пустинята“. Вестителят на завета е Христос, Който се готви да влезе в завет със сто четиридесет и четирите хиляди, които „подобно“ на „левитите“ „са отделени от Него за Неговото особено дело“. След това тя ги определя като свещеници и цитира Исус, Който казва: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен вашият Отец небесен.“

Има процес на очистване, който е отбелязан в края на периода на забавянето, защото Господ има специално дело, което сто четиридесет и четирите хиляди трябва да извършат, и Той ще има очистена църква, преди „Неговите съдби да се стоварят по-явно върху света“. Неговите съдби вече са в света, но при неделния закон започват да се стоварват „Божиите разрушителни съдби“.

Тези съдби са „време на милост за онези, които никога не са познавали истината“. Но в тези съдби няма милост за онези, които не биха влезли в необходимия процес на очистване. „Съдбите“, които „падат по-явно“, обозначават съдби, които са знамения. Те представляват сигнал, и Светият Дух използва хаоса и объркването, предизвикани от тези съдби, за да отбележи разграничение между онези, които пазят „фалшивия ден за почивка“, и онези, които „съвестно пазят Господната събота“, защото само по този начин „светът може да бъде предупреден“. Съдбите, които са знамения, са фонът, който Светият Дух използва, за да насочи Божиите чеда, които все още са във Вавилон, да разпознаят знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

Но сестра Уайт не просто прави препратка към трета глава на Малахия; тя включва и заключителните стихове от четвърта глава на книгата на Малахия и отново посочва „гласа“, който трябваше да приготви пътя за Вестителя на завета. Тези заключителни стихове не се отнасят до приготвянето за Вестителя на завета; те се отнасят до помненето на Мойсеевия закон и до обръщането на сърцата на бащите към децата и на децата към бащите. „Гласът“ най-напред приготвя пътя за Христос, за да дойде Той внезапно в Своя храм като Вестителя на завета и да очисти Своя разочарован народ, който е бил пробуден, за да може той да извърши делото на знамето. След това Малахия разглежда друг аспект от делото на „гласа“.

Той „ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите“ и ще извърши това дело във връзка със закона, даден на Хорив. Илия, който е и „гласът“ на Исаия, ще посочи греховете на Божия народ. Това е част от процеса на очистване. Има само едно определение за греха, а именно престъпването на закона, даден на Хорив. Йоан Кръстител беше Илия и неговото дело включваше именно този елемент.

В онези дни дойде Йоан Кръстител, като проповядваше в Юдейската пустиня и казваше: Покайте се, защото небесното царство наближи. Защото този е, за когото бе говорил пророк Исаия, казвайки: „Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на

Господа, прави направите пътеките Му.“ А самият Йоан имаше облекло от камилска козина и кожен пояс около кръста си; а храната му беше акриди и див мед. Тогава към него излизаха Йерусалим и цяла Юдея, и цялата околност на Йордан, и се кръщаваха от него в Йордан, като изповядваха греховете си. А когато видя, че мнозина от фарисеите и садукееите идват на неговото кръщение, каза им: Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?

Затова принасяйте плодове, достойни за покаяние; и не мислете да казвате в себе си: Имаме Авраам за свой баща; защото казвам ви, че Бог може и от тези камъни да издигне чедо на Авраам. А и сега бравата лежи при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огъня. Аз наистина ви кръщавам с вода за покаяние; но Оня, Който идва след мене, е по-силен от мене; Аз не съм достоен да нося обувката Му; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън; Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти напълно хармана Си, и ще събере житото Си в житницата; а плевата ще изгори с неугасим огън. Матей 3:1–12.

Йоан Кръстител дойде в „пустинята“ на трите дни и половина от Откровение единадесета глава, защото всички пророци говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели. Той донесе вест да се покаем за греха, защото небесното царство беше наближило, точно както Откровението на Исус Христос се разкрива, когато „времето е близо“. Йоан Кръстител онагледява делото на „гласа“, защото според Исус той беше и Илия, който трябваше да дойде.

Защото всички пророци и законът пророкуваха до Йоан. И ако желаете да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. Който има уши да слуша, нека слуша. Матей 11:13–15.

Исус посочва, че пророческата самоличност на Йоан Кръстител е била изпит. Той заявява направо: „ако искате да го приемете“. След това Исус насърчава Своите ученици да го приемат, като казва: „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Нека слуша какво? Нека слуша кой е гласът, който идва в последната пустиня на Библията и приготвя пътя за вестителя на завета, за да подготви сто четиридесет и четирите хиляди да извършат специално дело по време на бележитите Божии съдби.

Йоан носеше „дреха от камилска козина и кожен пояс около кръста си; а храната му беше акриди и див мед“. Неговата „храна“ беше посланието на исляма, защото думата „акриди“ представлява ислям, а медът е Божието слово, което беше сладко в устата му. Сладкото послание, което той беше ял, беше за „дивия“ арабски осел — самия първи символ на ислям в Писанията. Сладкото послание за дивия арабски осел на ислям, който също е представен чрез „акриди“, беше вътъкано и в неговата дреха, защото камилите са друг символ на ислям. Не е изопачаване на думата „акриди“ тя да се използва като символ на ислям, дори ако храната, която Йоан ядеше, се отнасяше до рожковото дърво, а не до насекомите. Думата „акриди“ е символ на ислям, и Йоан не представяше яденето на каквато и да е физическа храна; неговата храна беше символ на пророческото послание, което той беше изял.

Неговият пояс беше „пророчеството“, представено в Авакум. Това пророчество съчетава първото разочарование, времето на забавянето на девиците и основите на адвентизма, както са представени върху свещените карти. Авакум беше пророческият пояс, който свързваше всички тези истини заедно.

Защото видението е още за определеното време, но накрая ще проговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави. Ето, надменна е душата му, тя не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее. Авакум 2:3, 4.

Пророческата вест, която свързва като пояс вестите, съставлящи предупреждението на „гласа“, е притчата за девиците във връзка с видението, което се забавяше, но щеше да проговори. Видението за Среднощния вик произвежда разграничение между нечестивия, чиято „душа се надига“, и скъпоценните, които се оправдават чрез вяра. Оправданието чрез вяра е поясът, който „гласът“ носи.

И правдата ще бъде пояс на кръста Му, и вярността — пояс на бедрата Му. Исаия 11:5.

Когато пристигна „гласът на един, който вика в пустинята“ на разочарованието, след разочарованието от 18 юли 2020 г., неговата вест беше същата вест, каквато беше от 11 септември 2001 г. насам. Тази вест от Илия, който трябва да дойде, към чакащите, разочаровани, мъртви, сухи кости е, че ислямът е „сигналните съдби“, които осигуряват фона, на който другите Божии чедра във Вавилон да се научат на правда.

Пътят на праведния е правота; Ти, Преправедни, претегляш пътя на праведния. Да, в пътя на Твоите съдби, Господи, Те чакахме; копнежът на душата ни е към Твоето име и към спомена за Теб. С душата си Те пожелах нощем; да, с духа си вътре в мене ще Те търся отрано; защото, когато Твоите съдби са по земята, жителите на света ще се научат на правда. Исаия 26:7–9.

Йоан Кръстител, който беше Илия, който имаше да дойде, е „гласът“ в „пустинята“ на трите дни и половина от единадесета глава на Откровение. Неговото дело включва разпознаването на четвъртото и последно поколение на адвентизма, чиито души са възгордени и които се уповават на духовното наследство на своите бащи, но усещат, че Божият гняв е на път да дойде. Те са четвъртото поколение, защото напълно са се проявили като поколение, което е точно противоположното на Христос. Те са поколението на усойниците, но все още сочат към баща си Авраам, за да твърдят, че всъщност са поколението на Агнето. Поколението на Агнето е избраният род на Петър; това са онези, които следват Агнето, където и да отива То.

Йоан очевидно избличаваше греховете на онези, които идваха да чуят неговата вест, защото те се покаяваха и се кръстваха. Той също така ги известяваше, че има Един, Който ще дойде след него и Който основно ще очисти гумното Си. Тази Личност е вестителят на завета; Той е „човекът с четката за прах“, който измита през прозореца фалшивите монети и скъпоценности и възстановява първоначалните скъпоценности, които тогава заблестяват десет пъти по-ярко, отколкото когато Уилям Милър бе направляван от ангели в делото по събирането на първоначалните скъпоценности в движението на първия ангел.

Йоан Кръстител бе пряк в своето изобличение на увереността на лаодикийския адвентист в техния отец Авраам; защото идващият Илия трябваше да обърне сърцата на бащите към децата и обратно. Принципът на библейското приложение на първото и последното е представен в това дело, но също така и лекарството за онези, които се намират в разпръснатото състояние, в земята на враговете, мъртви в пустинята. Те трябва да признаят греховете си и греховете на бащите си и да се покаят. Наред с признаването на своите грехове и греховете на бащите, те трябва също да признаят, че не са ходили с Господа през периода на пустинята от три дни и половина. Освен това те трябва да признаят, че Бог не е ходил с тях през тази история.

И онези от вас, които останат, ще чезнат поради беззаконието си в земите на враговете ви; и също поради беззаконията на бащите си ще чезнат заедно с тях. Ако изповядат беззаконието си и беззаконието на бащите си, за престъплението, с което съгрешиха против Мен, и за това, че са постъпвали противно на Мен; и че и Аз постъпвах противно на тях и ги доведох в земята на враговете им; ако тогава необрязаните им сърца се смирят и те приемат наказанието за беззаконието си: тогава ще си спомня Моя завет с Яков, и също Моя завет с Исаак, и също Моя завет с Авраам ще си спомня; и ще си спомня и земята. Левит 26:39–42.

Проклятието беше, защото те не помнеха съботите на земята.

Йоан Кръстител, който беше Илия, който трябваше да дойде, предобразяваше „гласа“ в пустинята на трите дни и половина от Откровение единадесета глава. Той щеше да насочи мъртвите сухи кости да „си спомнят“ закона на Моисей при Хорив; и ако го стореха, тогава вестителят на завета щеше да „си спомни“ завета на бащите им. Но само ако изповядаха греховете си, греховете на бащите си и, което е още по-смиряващо, ако назовяха конкретно престъпленията, „чрез които съгрешиха против“ Бога.

Те също така трябваше да признаят, че са ходили „противно“ на Бога и че Бог е ходил „противно“ на тях.

Те също така би трябвало да признаят, че са били мъртвите сухи кости на улицата в Откровение единадесета глава, защото трябваше да приемат, че Бог ги е довел в земята на врага, а земята на врага е смърт.

Според Йоан Кръстител те щяха също да трябва да отговорят на въпроса кой е „гласът“, който вика в „пустинята“, защото Йоан попита: „Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?“

Ще продължим тези теми в следващата статия.

„На Божия служител е заповядано: „Извикай с пълно гърло, не се въздържай, издигни гласа си като тръба и покажи на Моя народ престъплението му и на Якововия дом греховете му.“ За тези хора Господ казва: „Те Ме търсят всеки ден и им е приятно да познават Моите пътища, като народ, който върши правда.“ Ето един народ, който е самоизмамен, самоправеден, самодоволен, и на служителя е заповядано да извика с

пълно гърло и да им покаже техните престъпления. През всички векове това дело е било вършено за Божия народ и сега е необходимо повече от всякога преди.“ Свидетелства, том 5, стр. 299.